

się do takich żądań przez stronę skarżącą skutkowało wykluczeniem jej z realizacji odnośnych zamówień, w skutek czego obecnie świadczy ona usługi w zakresie przeprowadzek urzędników instytucji europejskich w bardzo ograniczonym zakresie. Przyczyną powstania szkody poniesionej w ten sposób przez stronę skarżącą było uchybienie przez Unię Europejską ciężącemu na niej obowiązkowi staranności.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Petro Suisse Intertrade przeciwko Radzie

(Sprawa T-156/13)

(2013/C 147/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Petro Suisse Intertrade Co. SA (Pully, Szwajcaria) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci P. Gjörtler, G. Pandey, D. Rovetta, N. Pilkington i D. Sellers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55) w zakresie, w jakim zakwestionowane akty obejmują stronę skarżącą; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi sześć zarzutów dotyczących naruszenia istotnego wymogu proceduralnego oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, naruszenia obowiązku odpowiedniego zawiadomienia, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia podstawowego prawa własności.

Strona skarżąca uważa, że Rada nie wysłuchiwała strony skarżącej i że żadne przeciwnie argumenty nie uzasadniłyby tego. Ponadto Rada nie wskazała właściwie stronie skarżącej jako adresata decyzji i rozporządzenia oraz nie wskazała także właściwie stronie skarżącej w zawiadomieniu, a w każdym razie akty te nie zawierały wystarczającego uzasadnienia. Żądania strony skarżącej dotyczące potwierdzenia wskazania, rozwinięcia uzasadnienia i udostępnienia dokumentów pozostały bez odpowiedzi oprócz krótkiego pisma potwierdzającego odbiór.

Wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca nie jest firmą przykrywką kontrolowaną przez National Iranian Oil Company (NIOC), a w każdym razie Rada nie wykazała, by to kontrolowanie strony skarżącej przez NIOC pociągało za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego, która byłaby sprzeczna z celem zakwestionowanych decyzji i rozporządzenia. Wreszcie, ograniczając możliwość zawierania przez stronę skarżącą umów, Rada naruszyła podstawowe prawo własności poprzez przyjęcie środków, których proporcjonalności nie można wykazać.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2012 r. — Sorinet Commercial Trust Bankers przeciwko Radzie

(Sprawa T-157/13)

(2013/C 147/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sorinet Commercial Trust Bankers Ltd (Kish Island, Iran) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i C. Malherbe)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ust. II.12 (pod nagłówkiem „Podmioty”) załącznika do decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- stwierdzenie nieważności ust. II.12 (pod nagłówkiem „Podmioty”) załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu; oraz
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia. Uzasadnienie spornych decyzji i rozporządzenia jest mgliste oraz ogólne i nie wskazuje konkretnych i rzeczywistych powodów, dla których Rada, korzystając ze swojego szerokiego zakresu uznania, stwierdziła, że strona skarżąca powinna być objęta spornymi środkami ograniczającymi.

- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony, prawo do rzetelnego procesu oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej. Strona skarżąca ani nie została poinformowana, ani nie otrzymała zawiadomienia o ewentualnych dowodach przytoczonych przeciwko niej w celu uzasadnienia środka przynoszącego jej szkodę. Rada ani nie udzieliła stronie skarżącej dostępu do akt sprawy, ani nie przedstawiła jej żądanych dokumentów (w tym dokładnych i spersonalizowanych informacji uzasadniających sporne środki ograniczające), ani nie ujawniła jej ewentualnych dowodów przytoczonych przeciwko niej. Stronie skarżącej odmówiono wysłuchania jej przez Radę, podczas gdy wyraźnie tego zażądała. Wyżej wymienione naruszenie przysługującego stronie skarżącej prawa do obrony — w szczególności niepoinformowanie strony skarżącej o przytoczonych przeciwko niej dowodach — skutkuje naruszeniem jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada dopuściła się oczywiście błędu w ocenie, przyjmując środki ograniczające przeciwko stronie skarżącej. Powody, które Rada podniosła przeciwko stronie skarżącej, nie stanowią odpowiedniego uzasadnienia. Ponadto Rada nie przedstawiła ani dowodów, ani informacji w celu wykazania powodów, na które się powołuje, aby uzasadnić sporne środki ograniczające, które oparte są zwykłych domniemaniach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że sporne środki ograniczające są dotknięte niezgodnością z prawem ze względu na uchybienia dotyczące dokonanej przez Radę oceny przed ich przyjęciem. Rada nie przeprowadziła rzeczywistej oceny okoliczności sprawy, lecz ograniczyła się tylko do zastosowania się do zaleceń Rady Bezpieczeństwa ONZ i przyjęcia propozycji przedstawionych przez państwa członkowskie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Iralco przeciwko Radzie

(Sprawa T-158/13)

(2013/C 147/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iranian Aluminium Co. (Iralco) (Teheran, Iran) (przedstawiciele: solicitors S. Millar i S. Ashley oraz barrister M. Lester)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających

wobec Iranu oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim zaskarżone akty dotyczą skarżącego oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy twierdzenia, iż Rada nie przedstawiła odpowiednich, względnie dostatecznych powodów, dla których wskazała skarżącego.
- 2) Zarzut drugi dotyczy twierdzenia, iż Rada nie zagwarantowała skarżącemu prawa do obrony, ani prawa do skutecznej kontroli sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy twierdzenia, iż Rada popełniła oczywiście błąd w ocenie uznając, że spełnione były przesłanki objęcia wykazem.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy twierdzenia, iż decyzja Rady o wskazaniu skarżącego naruszyła, bez uzasadnienia i w nieproporcjonalny sposób, podstawowe prawa skarżącego, w tym prawo do ochrony własności, prowadzenia działalności gospodarczej i dobrego imienia.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — HK Intertrade przeciwko Radzie

(Sprawa T-159/13)

(2013/C 147/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HK Intertrade Co. Ltd (Wanchai, Hongkong) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci P. Gjørtler, G. Pandey, D. Rovetta, N. Pilkington i D. Sellers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55) w zakresie, w jakim zakwestionowane akty obejmują stronę skarżącą; oraz

— obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.